

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица (пр.) за година — 130 лева (платими на два платя); за 6 месеца — 80 лева (платими на един път); за 3 месеца — 50 лева (сжио); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и — в предплата) — 250 лева. III. Само „Църковен вестникъ“ — 100 лв. Само „Духовна култура“ — 40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестникъ“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“

Непомъстени ржкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плата се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпись и за всъща останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агенциите последните получават 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Тритъ стълба на българската държава. — Любенъ Цвѣгаровъ.
2. Що ни липва.
3. Евангелски истини. — Дивконъ Г. Ибришиновъ.
4. Кръщение на българското Църче (продължение). — Хр. Поювъ.
5. Художественъ отдѣлъ: Радака Задигъ. — Подъ боцина стрѣха.
6. Бележки и отзиви.
7. Сказки и събрания.
8. Официаленъ отдѣлъ.
9. Църковна и обществена лѣтопись: I У насъ; II Въ чужбина
10. Обявления.

Тритъ стълба на българската държава.

Три сж стълбоветъ, които лежатъ въ основитъ на българската държава: *църквата, учи тицето и казармата*. Върху тѣхъ се издига сградата на нашето духовно единство и крѣпе вѣрата на цѣлокупния български народъ въ народното ни преуспяване. Тѣ олицетворяватъ единната сжщностъ на българската държавна идея, която преживяла повече отъ едно хилядолѣтне исторически животъ, се стреми непрестанно къмъ своето цѣлостно осществяване. Отъ устойчивостта на тѣзи три стълба зависи изцяло съществуването на държавата ни, защото тѣ закрѣпляютъ нашата народностна физиономия. Въ тѣхъ народътъ ни се осъзнава като народностна цѣлостъ съ свой духовенъ стилъ и исторически задачи, изобщи съ свое народностно самостояниане. Чрезъ това самостояниане народността задружностъ отъ природно битие, определяно климатически, расово и битово, се превръща въ историческо битие, става духовна сжщностъ, живявша извънъ потока на времето, става вѣчна. Така, покрай кръвното родство и общия произходъ, покрай общия битъ и историческа традиция, въ битието на народността участвува народната бациния — любовта и привързаността на народа къмъ отечеството и волята на народа за собствена държава въ границитъ на едно отечество.

Църквата, нашата родна, българска църква е но-

сителка на вѣрата и улованието на цѣлокупния народъ въ собственото ни преуспяване. Тя олицетворява нравственото единство на нашия народностенъ духъ и Божия промисълъ въ историческата сждба на народа. Презъ вѣковетъ тя на робството тя запази народността ни отъ обезличаване, като съхрани нравственитъ ценности на народния духъ отъ вредното чуждо влияние. Въ оная тъмна епоха на политическо и духовно робуване, когато народътъ ни губеше народностното си съзнание и слъротивителната сила, тя — българската Църква — остана единственъ стражъ на това съзнание, ревниво пазейки народната душа отъ пристѣпнитъ на чуждитъ домогвания. Запазвайки душата на народа, тя подготвеше изгрѣва на оная свѣтла епоха, наречена българско Възраждане, въ която лежатъ коренитъ на третото българско царство. Защото известна е класическата мисълъ на френския философъ Гюставъ лѣо Бонтъ, че „единъ народъ може да загуби много нѣща и пакъ да се възроди, но загуби ли душата си, той губи всичко и никога не може да се възроди“.

Църквата запази нашата душа, народността ни душа, отъ историческо погиване. Ако коварнитъ гръчки походъ за обезличаване на българската Църква на времето си бѣше успѣлъ въ своитъ нечестни домогвания, сигурно е, че нашиятъ народъ никога нѣмаше да се пробуди. Споменътъ за нѣкогашното славно българско минало щѣше да потъне въ пълна забравя на народностиятъ ни духъ щѣше да бѣде обреченъ на историческа гибель. Ролята, които е изиграла Църквата за духовното ни пробуждане и за възкръсанieto на българската държава, е епохална. И днесъ нашата Църква си остава свѣтълъ стражъ на будното народностно съзнание, крѣпителка на нравственото ни единство и неизчерпаемъ изворъ на вѣра въ бъдещето ни като народъ и държава.

Училището е втората крѣпостъ на българския народностенъ духъ. То подготвя утрешинитъ граждани на държавата за творци въ всички области на живота, утвърдява народностното имъ съзнание и запазва душиитъ имъ съ първия пламъкъ на любовта къмъ родъ и родина. Успешно сж родната църква, то е вторитъ свѣтлинникъ, който огрѣва малдитъ души на подрастващитъ поколения, изпълва ги съ гордото съзнание, че сж се родили българи и имъ разкрива тайнитъ на ония епични борби, които е водилъ народътъ ни въ хилядолѣтния си исторически животъ. Живяло винаги съ радости, болкитъ и идеалитъ на нашия народъ, училището всѣкога е било огнище на будно народностно съзнание и творецъ на възвишени национални добродетели.

Въ аѣковѣтъ на двойното робство рѣдкитѣ пламъчета на българска просвѣта сѣ трепѣли въ килнитѣ на бедни, незнайни учители и сѣ пазили българското съзнание и писменостъ отъ чуждитѣ пристъпи. По-късно тия пламъчета се разгарятъ въ слънчевия пожаръ на нашето Възраждане, изъ чийто пламъкъ като феиикъ се роди свободата ни. Опитаме ли да оборемъ тази велика епоха въ историческия ни животъ, не може да не констатираме, преди всичко, нейния просвѣтителенъ духъ. Културната воля на народа ни отъ това време се манифестира въ пълното сѣ могъщъ устремъ просвѣтително дѣло на училището, което не е само носителъ на чиста, теоритична образованостъ, а и огнище на борческо съзнание, неизчерпаемъ изворъ на вдъхновено родолюбие и беззаветенъ идеализъмъ. Въ основитѣ на Възраждането стои училището. То изрази просвѣтния духъ на новия българинъ, удрѣлъ за свободата, утвърди пробудената, следъ петвѣковенъ сънъ, воля за българска държава и запали душитѣ съ героичния духъ за борба.

Въ епохата на възраждането нашето училище е било изворъ на просвѣтно народностно съзнание, такова продължава то да бѣде следъ освобождението, когато изгради културнитѣ основи на новата българска държава и създаде предпоставкитѣ на една просвѣтна общественостъ, такова си остава то и днесъ, когато народътъ ни прави сѣрхусилна да тръгне въ нови пѣтици. Както въ миналото, тъй и сега, то се стреми да събужда, освежава и възбужда народностнитѣ инстинкти, чувства и духъ, да формира здравъ и цѣлостни характери, да вдъхновява за безкористна служба къмъ родината и да насажда най-възвишени добродетели. Съ сѣрцата на възпитаните, то открива въ душата на българската младежъ ония религиозни, обществени и родолюбиви чувства, безъ които е немислима една силна и благоденствуваша държава. Отъ ранна възраст още то внушава на утрешния гражданинъ, че неговото сѣществуване ъкъ отъ народностната ни държава е немислимо, и че доброденствието и благополучието на държавата е и неговото благополучие. Давайки знания, необходимими за всѣки кулуренъ човѣкъ днесъ и събуждайки творческитѣ сили у младия българинъ, училището създава основнитѣ предпоставки за формирането на добрия гражданинъ.

Казармата е третиятъ стълбъ на българската държава. Та е храмъ на нашитѣ народностни идеали, въ който се закаляватъ за вѣрна служба на Отечеството най-волевитѣ синове на народа. Въ нея младитѣ българинѣ става борещъ съ високо съзнание за дългъ. Тя доутиржава дълбоко въ душата му идеята за отечеството, въ името на която той е дълженъ да посвети всичкитѣ си нравствени, умствени и тѣлесни сили. Приучава го на самоотричане и самопожертвуване за изпълнение на отечественъ дългъ. По тая начинъ казармата насажда дисциплината на умовѣтъ, чувствата и волитѣ, която убива лошитѣ инстинкти, унищожавя пакостната завистъ и изгражда отъ войската крепостъ на взаимна любовь, послушание и преданостъ.

Въ казармата младежтѣ получава първото си героично кръщение, което прави отъ него достоенъ приемникъ на онии, които въ епични борби за народностното ни обединение сложиха коститѣ си по всички брани поля на Балкана. Култивирайки най-висшитѣ войнички и граждански добродетели, тя приобщава младия българинъ съ свѣтлото минало на героични подеми и падения, които равнесоха славата на българското име по цѣлъ свѣтъ. Въ казармата младежтѣ най-дълбоко започва да чувствава, че е частинка отъ една общностъ, съ която го свързва една и сѣща сѣдба. Въ душата му заговора дългътъ къмъ тази общностъ и вѣрата въ

нейното свѣтло бѣдваше осветлява всичкитѣ му дѣла.

Църквата, училището и казармата — това сѣ тритѣ стълба на българската държава, тритѣ крепости на нашето народностно величие. Въ тѣхъ е владѣтенъ духътъ на българския народъ, който е билъ и ще бѣде.

(„Училищенъ прегледъ“, 1935 г., кн. 10).

Любенъ Цвѣтаровъ

Що ни липсва.

Умение да тачимъ и да живѣемъ за ближния си, за човѣка. Мнозина дѣгатъ и ставатъ сѣ едно изгряние душата имъ желание — да похулятъ, да оклеветатъ някого? Въ това намиратъ единствена радостъ и единственъ смисълъ на живота.

И. С. Тургеневъ пише:

По улицата на столицата весело прибѣга младъ човѣкъ. Движенитѣ му сѣ радости, бойки. Читѣтѣ сияятъ, устнитѣ му сѣ прибрили въ блажена усмивка, лицето му приятно зачервено отъ доволство. . . Цѣлятъ той е доволство и радость.

Що ли му се е случило? Наследство ли е получилъ? Повишение ли? На любовна ли сѣрца бѣзва той? Или, може би, хубавичко е закусилъ и чувството на здраве, чувството на ситостъ е заговорило въ него? Да не би пъкъ да сѣ очаквали на шията му красявня осмогълъненъ кръстъ на полския кралъ Станислава?

Не. Той съчини клеветѣ по адресъ на своя приятелъ, усърдно я разпространи между близкитѣ си, чу я — сѣхата тая клеветѣ — отъ устата на другия — и самъ повтѣря въ нея.

О, какъ доволенъ, какъ даже добъръ е въ тая минута този миятъ, многообещаващъ, младъ човѣкъ!

*

А етъ, пакъ отъ И. С. Тургеневъ, образа на потачилна човѣка.

Вървѣхъ по улицата . . . Спрѣ ме изнеможѣлъ, одърпанъ старецъ.

Червени, сълзещи очи, посинѣли устни, развѣващи се дрини, нечисти рани . . . О, какъъ немилостиво нищета бѣше обезобразила тона нещастно сѣщество!

Просектѣтѣ протѣгаше червената си подпухла, мръсна рѣка . . . Той стѣгнаше, виеше за помощъ.

Почнахъ да рѣва изъ джебѣшитѣ си . . . Нито стотинка, ни часовникъ, нито даже носна кърпа . . . Нищо не съмъ взелъ съ себе си.

А просектѣтъ все чакаше . . . и протегнатата му рѣка немощо се люшкаше и треперѣше.

Измъченъ и смутенъ, азъ взехъ мръсната му трепѣрѣца рѣка и силно и стиснахъ . . .

— Прости, братко. Нищо нѣмамъ у себе си!

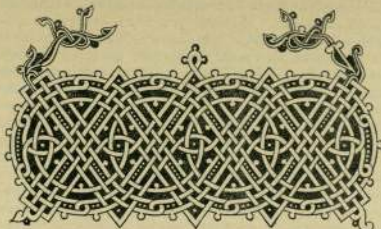
Просектѣтѣ спрѣ върху мене зачервенитѣ си очи. Посинѣлитѣ му устни се усмихнаха и на свой редъ той сѣщо ми стисна премирзанитѣ прѣсти.

Нищо, браткъ, — промѣляя той, — благодаря ти и за това. То все пакъ е милостина.

Разбрахъ, че и азъ получихъ милостиня отъ нещастиня просектѣ — мой братъ.

Свѣтътъ е на доблестнитѣ.

За доблестното сѣрдце нѣма нищо невъзможно.

Евангелски истини

Мат. 25:31—46

Църквата Христова, като чалоплюбина майка, счтайки динтѣ на великия постъ като време благоприятно за спасителенъ подвигъ — въ днешното литургийно евангелие ни говори за грѣхъ като всемирень фактъ, и ни напомня за страшияна съдѣ: съ това тя желае да ни подбуди къмъ разкаяние и исправление, и ни доведе до спасение и блаженство.

Ние сме предъ дверитѣ на великия постъ — дни за постъ и молитва; време за добродетели и покаяние; пѣть за изкупление отъ грѣхъ предъ Бога. На този свѣтъ никой не се ражда безъ грѣхъ — нито пъкъ въ живота си е чуждъ на злото; зачева се въ беззаконие, ражда се въ грѣхъ. Беззаконие, обаче, се изличва съ с, кръщение и за борба съ грѣха дарва му се спасителна благодатъ. Въпреки това мнозина сж помрачили кръщението въ динтѣ си и сж отrekli благодатѣ въ живота си — на такива болни души трѣбва да се предпие силно лѣкарство. Душата е вѣчна по естество и инстинктивно жадува за вѣчностъ; тѣлото е временна обвивка — и като всѣка обвивка оцветява и се руши; земята не е жилището на духа — тукъ тя школува за другъ свѣтъ; въ това училище ти трѣбва да се освободи отъ злото и прегрѣше доброто; да се отъри отъ порока и се очии съ добродетелѣта; поведението и успѣха тукъ не винаги сж явни и истинни, защото душата на човѣка е голѣма тайна — другалде же се открие сжкнността на поведението и другъ ще посочи истинския успѣхъ: на страшияна съдѣ отъ Вѣчния Съдия. „На човѣцитѣ е отредено да умратъ единъ пѣть — а следъ това съдѣ“ (Евр. 9:27).

Великиятъ день на отплата за свѣта же настѣпи незнаяно за насъ — Синъ Человѣческии же долѣе въ величието си; придружень отъ безброй ангели, же седне на престола на славета си: тръжко же призове всички народи предъ Себе Си — велики и малки, силни и слаби; и всички човѣци по цѣлата земя — вѣрни и невѣрни, добри и зли! Ще ги разлѣжи, кѣкто пастиръ раздѣля овцитѣ отъ козитѣ — ще постави въ дѣсно онѣзи, които сж приели истината и сж служели на правдата; а въ лѣво другитѣ — които сж презирали истината и тѣпчили правдата! Вѣрнитѣ души, чиститѣ сѣрдѣца, добродетелнитѣ човѣци, же получатъ сладка покана за вѣчно блаженство въ рай — а невѣрнитѣ души, порочнитѣ сѣрдѣца и безмилостни хора, же чунтъ строга присѣда за вѣчна погибелъ въ ада. „Всички ние трѣбва да се явимъ предъ Христовото сѣдилище, за да получимъ всѣки заслуженото, споредъ доброто или злото, което е извършилъ съ тѣлото си“ (2 Кор. V:10). Следова-

телно: отъ насъ самитѣ зависи да си изберемъ още на земята пѣкъ на животѣ, който ще ни заведе или до сладостѣ на рай, или до жилото на ада. Този день на страхъ и часъ на изпитание е предречень отъ пророци и апостоли; за него сж учили отци и учители. Да чумъ Господа Исуса Христа, какво говори Той за този день: „Внимавайте надъ себе си, да не би сѣрдѣцѣта ви да бждатъ отечавани съ преждане, пиянство и житейски грижи, и да ви застигне онзи день внезапно; защото той же настѣпи като прикѣка върху всички живѣщи по цѣлото земно лице; и тѣй бждете будни въ всѣко време и се молете, за да можете избѣгна всичко оново, което има да стане, и да се изхраните предъ Сина Човѣчески“ (Лук. XXI: 34—36).

Пѣтъ за спасението е тѣсенъ и подвигътъ за блаженството трудень — но надеждата никого не посрамва; тукъ се ражда поканието; тукъ се поддържа поста; тукъ крепи молитвата; тукъ говори смиренито; тукъ бѣдва любовьта; тукъ изкуша милостѣта; тукъ се осжществява правдата; тукъ царя истината! Човѣцитѣ, които вѣрватъ по този пѣтъ, же бждатъ благословени отъ Бога Отца и же наследятъ царството на вѣчността, приготвено за тѣхъ отъ сътворението на свѣта; а човѣцитѣ, които отрекатъ истината на Евангелието, нарушатъ закона на любовьта, и отложатъ нехайно подавна на изкуплението — же отидатъ въ вѣчна мжка! На земята духомъ и тѣломъ сме сѣгрѣшили, и на земята тѣломъ и духомъ трѣбва да се исправимъ въ мисль и да се откупимъ съ добротворство, защото: „въ небесното царство никой вещь не ще ти каже: раздѣли хлѣба си съ гладиия, защото тогава не ще има гладень; нито облече голия, защото всички тогава ще се облекчатъ въ бесмъртие; нито покани чужденца у дома си, защото всички же сж въ своето отечество; или посети болния, защото тогава же царува вѣчно здраве; нито погребѣ умрѣлия, защото тогава нѣма да има вече смъртъ; съ една речъ — въ бждешни животѣ нѣма да има нужда отъ всичко това, защото въ него же царува вѣчнень миръ и непрекъсната радостъ“ (Бл. Августинъ). Съдѣтъ горе же бжде безмилостень къмъ всѣва човѣшка душа, която не е показала милость на земята къмъ беднитѣ и страждущитѣ — милостѣта носи похваля предъ сѣда Христовъ (Як. II:13). Наредъ съ това ти краси човѣка на земята и го изкупа отъ грѣхъ на небо — „блажен си милостивитѣ, защото тѣ же бждатъ помявани“ (Мат. V:7).

Ето защо Църквата Христова отъ вѣкове и до днесъ, всѣка вечеръ и сутринъ мадро, възпитателно и спасително за насъ отправя прошение къмъ Бога; за християнски завършекъ на живота ни — животъ безъ болка и срамъ; животъ въ покаяние и миръ; животъ придружень съ добръ отговоръ за предъ страшияно сѣдилище Христово!

Диаконъ Г. Ибришимовъ

Изъ Апостолскитѣ послания.

1 Тим. 4:1—3,7—16

А Духътъ ясно говори, че въ последнитѣ времена нѣкои же отсѣжатъ отъ вѣрата, като се предаватъ на мамливи духове и бѣсовски учения чрезъ лицемѣрното на сния, които говорятъ лѣжа и иматъ жигосана съвестъ, които забравяватъ да се встѣпва въ бракъ и встѣпватъ въздржаніето отъ ястия, шо Богъ е създадъ да ги ядатъ съ благодарность вѣрнитѣ, и ония, които сж познали истината. . . Отъ скверни и бабешки басни отбѣгвай, а се упражнявай въ благочестие, защото тѣ-

лесното упражнение за малко е полезно, а благочестието е полезно за всичко, понеже съдържа обещание за сегашния и за бъдещия живот. Тия думи сж вѣрни и достойни за всѣко възприемане. Затова се и трудимъ и укори търпимъ, защото се уповавахме на живия Богъ, Който е Спасителъ на всички човѣци, а най-вече на вѣрникъ. Порочная това ни поучавалъ, Никой да не презира младостта въ, но бѣди образецъ за вѣрникъ въ слово, поведение, любов, духъ, вѣра и чистота. Докле дойде, занимавай се съ четене, наставление и поучаване. Не занемайри дарбата, които е въ тебе и ти бѣ дадена чрезъ пророчество съ възлагане върути ржешъ на свещенството. За това се грижи, въ това пребъждай, та успѣхътъ ти да бѣде явенъ въ всичко. Внимавай на себе си и на учението; постоянствай въ тия нѣща, защото, като посплавашъ тѣхъ, и себе си ще спасиши, и ония, които те слушатъ.

Изъ Псалмъ

Псаломъ 113:9—12,19,—23, 25—26

Не намъ Господи, не намъ, а на Твоето име дай слава, заради Твоята милостъ, заради Твоята истина. Защо единичникъ да казватъ: та де е тѣхнитъ Богъ? Напикътъ Богъ е на небесата (и на земята); вѣрши всичко що иска. А тѣхнитъ идоли сж сребро и злато, дѣло на човѣчки ржде. Вие, които се боите отъ Господа, уповавайте се Господу; Той е наша помощъ и щитъ. Господъ ни помни, благославя (ни), благославя ония, които се боиятъ отъ Господа, малки и голѣми. Да ви придаде Господъ повече и повече, намъ и на вашитъ деца. Благословили сте вие отъ Господа, Който сътвори небето и земята. Не мртвѣтъ ще възхвалятъ Господа, нито всички, които спизатъ въ гроба; а вие (живитъ) ще благославяте Господа отъ сега и до вѣка.

Хр. Поповъ

Кръщение на българското Царче.

(Отдавнашни спомени)

(Продължение отъ бр. 5)

Цѣла нощъ отъ припнато вѣдние азъ не можахъ да спя. Всичкото време ме разваляше мисълта, че ще видя България, тая приказана и мила страна, за която отъ детинство само хубави нѣща ми бѣха говорени. А какъ много щѣха да се развалятъ у дома—майка ми, братята, сестрицѣ, роднинитъ — когато узнаеа, че ще пътувамъ заедно съ Българския Екзархъ, който за Македония и Тракия тогава бѣше по-голѣмъ отъ царъ, ще прекарамъ няколко дни въ българската столица, ще видя отблизу Българския Князь и малкото Князче! Това щѣше да бѣде радостъ и гордостъ не само за тѣхъ, не само и за селаго, но и за близкия до нашето село градъ, пъкъ и за цѣлата околина. Представихъ си, какъ презъ лѣтната ваканция навѣсъждае въ родния край щѣхъ да бѣда подробно разпитанъ отъ свещеници, учители и първенци, какъ щѣха да се трупатъ хора да слушатъ разказитъ ми, какъ всички щѣха да сързаватъ и ублажаватъ не само мене, но и домашнитъ ми. Запремахъ една на разсъзване. Но когато се събудихъ, силно се стреснахъ: не е ли единъ приятенъ съкъ всичко туй, що преживяхъ вѣдра и презъ нощта? Не, то бѣ действителностъ. Дамата другари, които сжщо не могли да спятъ, бѣха вече предъ кревата ми и ме ползванха по-скоро за се приготва, за да изляземъ по града да си закупимъ нѣкоя необходими нѣща.

Ученицитъ бѣха на класни занятия. Първиятъ урокъ бѣ свършилъ. Мозината отъ тѣхъ стоаха на прозорцитъ и гледаха, какъ ние тримата, щастливи и весели, се отправяме въ града. Наистина, насъ ни чакане велики празникъ, чинто предразниственни дни вече се бѣха почнали. Какъ бодро и леко върѣвихме по пазара! Доста обкожихме и си закупихме много дребни необходими нѣща. На връщане къмъ Таксима, недалече отъ голѣмата чешма, пресрещна ни затворенъ файтонъ, който идеше откъмъ Орта-кьой. Вътрѣ бѣ Негово Блаженство — отиваше въ канцеларията на Екзархията въ Пера. Проклонихме му се отдалече и отминахме. Но следъ няколко секунди ни настигна Екзарховиятъ тѣлохранителъ Наумъ и ми каза, че ни вика Негово Блаженство. Върнахме се малко назадъ. Файтонътъ бѣ спрѣлъ до тротоара предъ французката болница. Негово Блаженство се бѣ досетилъ кои сме ние, които тѣхъ не навреме ходимъ низъ града, и пожелалъ да ни види. „Готвите ли се, готвите?“ — запита ни той, следъ като му цѣлувахме ржка. Лицето му сияеше отъ радостъ. — Побързайте—каза ни—защото довечера ще заминемъ. Само не гледайте да се облячате по топло, та да се не простудите. Климатътъ въ София, въ сравнение съ цариградския, е по-остръ. Дама отъ васъ сж отъ Македония, а единъ отъ Тракия, нали? Радвамъ се, че ще дойдете съ мене и ще видите България, която ще обикнете още повече. Тамъ ще можете да видите много нѣща, за които после ще разказвате и на вашитъ другари тукъ и по вашитъ родни краища. Да сте благословени!“

Цѣлувахме му ржка и, още по-обрадавни, съ срамѣни лица се върнахме въ семинарията, където разказвахме на другаритъ си за щастливата случайна срѣща съ Негово Блаженство.

III

Сжщия денъ, 29 януарий, въ 7 часа вечерята, предъ семинарския пансионъ дойде голѣмъ файтонъ да ни вземе. Наредихме въ него куфаритъ си и чангитъ, качихме се заедно съ семинарския домакинъ, който идваше да ни изпрати, и се отправихме за гарата Сиркеджи. Минахме покрай семинарското здание съ класни и значимателни стаи, което бѣ недалече отъ пансиона. Всички ученици бѣха по балконитъ и прозорцитъ, а нѣкои бѣха слезнали на тротоара на улицата. Изпращаха ни съ най-добри благопожелания, съ много здраве на България, на София, на Царнето. Ние, сияещи, летувахме въ щастие. Но и малко стѣснително ни бѣше, дето не всички можеа да бжлаатъ като насъ щастливи. Тѣ всички, изморени отъ дневни класни занятия, сега приготвяаха урошитъ си за утре, а ние, безгрижни, се возимъ на файтонъ, трѣгаме за София, отиваме на голѣми тържества, и то съ кого? — съ Негово Блаженство Екзарха, съ Българския патриархъ! Кой отъ насъ нѣкога би могълъ дори и да помисли само за подобна радостъ? Това бѣ една щастлива усмивка на сждбата, която въ тоя случай само насъ погали.

Пристигнахме на гарата. Тукъ — и на площада, и въ салонитъ, и на перона — гъмжило отъ народъ, най-вече български. Сѣкашъ цѣлата цариградска българска колония бѣ се стекла на Сиркеджи. Чиновницитъ отъ нашето дипломатическо агенство, начело съ агента П. Димитровъ, екзархийскитъ чиновници, учителитъ отъ семинарията и отъ българскитъ училища въ Пера, Орта-кьой и Ферехъ, българитъ-преподаватели въ Робертъ Колежъ, начело съ директора д-ръ Вожбърнъ, всички български търговци, абаджии, хлѣбари, млѣкари, градинари — многохляденъ народъ бѣ дошълъ да изпрати Свещенноначалника на Българската църква.

Следъ нѣколко минути на гарата пристигна и Негово Блаженство, придруженъ отъ многобройно духо-

венство на файтони, начело съ митрополитъ Максима (сега Пловдивски митрополитъ). Простодушниятъ градinari и млъкари, като зърнаха Екзарха, силно се въздъшевахъ и, безъ да му мислятъ много, подвеха „ура!“ Къмъ тѣхъ се присединиха и другитъ, особено, и кога следъ петъ минути Екзархътъ, величественъ и сияещъ, излезе на перона, и голѣмцитъ пристѣпиха къмъ него да се сбогуватъ.

Всички българи тогава, и най-проститъ, като по интуиция схващаха какво голѣмо значение има за българския народъ туй събитие, което щеше да се извърши въ София, радваха се и се гордѣеха като българи. За тѣхъ бѣ много ясно, че изприщатъ въ София да извърши священодѣйствието на историческия актъ оногава, който бѣ върховенъ духовенъ баща на свободни и поробени и, като църковенъ началникъ, вълоцаваше въ себе си народнитъ идеали, символизирайки единството и нераздѣлността на българския народъ.

Така преценяваха туй събитие българитъ — и тържествуваха; така точно го преценяваха и народнитъ врагове, особено гърцитъ — и негодуваха, като се изпъхваха съ най-недобри чувства. На перона на гарата имаше много и отъ тѣхъ, дошли да слухатъ, да видятъ и чуятъ, ако може, всичко, за да донесатъ дѣто трѣбва. Тѣ особено бѣха смутени и огорчени отъ акламирането на Екзарха, което, споредъ тѣхъ, далечъ не било спонтаненъ изразъ на народа, а било нагласено отъ агенти и пропагандатори. Не бивало туй да става въ Турция, особено въ Цариградъ. Какво щѣла да помислятъ турцитъ! Нѣмаю ли да се озлобятъ срещу всички изобито христиани? И тѣ като че ли бѣха готови да кажатъ на Екзарха, както фарисейтъ иѣкогаши, негодувайки срещу роднитъ народни възкливания при тържественото влизане на Спасителя въ Иерусалимъ, Му казали: *Учителю, запрети на ученицитъ Си да възбуждатъ народа, защото римската властъ не спи!*.. Но и Негово Блаженство можеше да имъ отговори съ Спасителнитъ думи: *Казвамъ ви — ако тия млъкнатъ, камънитъ ще завикатъ!* Да, събитие то бѣ толкова велико и радостно за българския народъ, че дори и бездушнитъ камъни щѣха да взематъ да викатъ — за избягване на завистливитъ врагове. А многобройната турска полиция, повечето тайна, въ случая само наблюдаваше, безъ да ограничи когото и да било.

Никогаши не мога да забравя она гледка, която представяше дългитъ перонъ на цариградската гара, когато, следъ като се настигнахме въ вагона, заставахме на прозорцитъ. Многохляднитъ изприщани, обзети отъ голѣмъ възторгъ, тръмогласно викаха „ура“, като мнозина отъ тѣхъ бѣха просълзени отъ умиление. Нѣкои, за да смекчатъ впечатлението отъ тая бурна национална манифестация, като викаха „ура“, прибавяха: да живѣе Н. И. Величество Султанътъ! Влакътъ бавно и тържественно потегля, а Негово Блаженство, застаналъ на прозореца на купето си, мило кимаше съ глава и благославяше ентусиазирания народъ.

IV.

Путувахме съ конвенционала. Дирекцията на желѣзницитъ бѣ любезна да предостави на Негово Блаженство и свитата му цѣлъ единъ първокласенъ вагонъ. Въ свитата на Екзарха влизаша: ректорътъ на семинарията Ст. Станимировъ, редакторътъ на екархийския вѣстникъ „Новини“ А. Шоповъ, секретарътъ на духовния отдѣлъ въ Екзархията М. Славовъ, черодяконъ Мелетий Димитровъ, екархийски дяконъ (по-късно Велески митрополитъ, а следъ европейската война — екархийски замѣстникъ въ Цариградъ), Екзархиятъ келефинскъ Кръстю и ние тримата — ученици семинаристни. Иеродяконътъ, келефинскитъ и ние тримата бѣхме настанени

въ едно хубаво второкласно купе — широко, свѣтло, топло, съ меки кадифени седалища. Да ти е драго да се возишъ. Ако до тоя моментъ се можеше да ни потрѣвожи иѣкаво съмнение — дали ще се осмѣстятъ иптуването, дали неочаквано нѣма да се явятъ иѣкани прѣчи, дали враговетъ, които се не спираха предъ нищо, нѣма да осуетятъ туй патуване — сега, следъ като кратката на стѣжика въ влака и тръгнахме, бѣхме вече напълно спокойни. Можехме да стѣземъ само въ България, на свободна българска земя. Малко следъ потегляне на влака, въ купето ни за иѣколко минути дойде г. Станимировъ, да ни види какъ сме се наредили и ни даде наставления, да не пазимъ отъ простуда. Той ни пофрѣна на грижнитъ на о. Мелетия. Ахъ, колко е хубаво и приятно да пктувашъ, безъ да се грижишъ решително за нищо — ни за файтонъ, ни за билетъ, ни за храна, ни за хотелъ — при това, да пктувашъ за България!

(Следва.)

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Подъ башина стрѣха.

Аминадавъ, ветилски жителъ, току що се бѣше върналъ отъ полето съ двамата си сина, Ахаръ и Елифазъ. Следъ тѣхъ заскрибнаха коли, натоварени съ прѣсно, окосено сѣно. Синовѣтъ му разпрѣгнаха добитъка, а ратантъ запремѣтаха съ вилитъ сѣното, като го направиша на конусообразни купича изъ двороцето.

Аминадавъ се прибра въ жилището си и седна на триножно столче до огнището. Искритъ отъ зачервената жарва осветляваша лицето му. То издаваше мѣха. Жена му Авия се дуташе насамъ-натамъ млъкливо. Та бѣше вече приготвила топла вечеря и събра домашнето на трапезата.

Тоя пѣтъ Аминадавъ произнесе благословения съсемъ глухо. Той прочете добрия стихъ предъ ядене почти на ума си. Може би, тая вечеръ бѣше последната съ по-малкия му синъ, Елифазъ. Отъ цѣлъ месецъ се водѣха спорове между бащата и сина за подѣла на имота. Елифазъ остана твърдъ и непреклоненъ. Той настояваше да вземе своя дѣлъ и да разполага съ него, както си ще. Лоши другари бѣха поддели Елифазъ отъ ранни младици. Малодѣстия му гасише и се топѣше. Елифазъ не можеше да отрезвѣе отъ заблудата, която го бѣше оялѣла като паванина въ прикрити си. Той предпочиташе да скаса връзкитъ съ кръвното родство на рода Аминадавовъ, да се отрече и отъ името, което носи по наследство и по закона на небето.

Аминадавъ едва сдържаше съзлитъ си. Скрѣзь преливаше въ башиното сърдце. Все пакъ, той надви себе си, наруши млъканието на вечерята и почна:

— Сине, Елифазе! Ти знаешъ, че следъ иѣкой и другъ день праздникъ настѣпва. Както всѣка година, тѣй и презъ тая, азъ ще трѣбва да зминя за Иерусалимъ, за да занеса първоберкитъ и десетъцѣтитъ отъ земнитъ произведения. Една частъ отъ тѣхъ ще дамъ на священницитъ за жертвеника, други ще раздамъ милостина, а останалитъ ще продамъ на тържците. Пъкъ братъ ти Ахаръ ще изпрати въ Хевронъ. Дошло е време да призная и да изповѣдамъ тайната. Вѣхъ дѣлъ на съхранение десетъ таланта злато на приятеля ми Озани Ахаръ ще ги получи обратно отъ него. И друго иѣщо. Тамъ има избрана девойка. Тя го чака и ще му стане невѣста. Неяра, дъщеря на роднината ми Амария, е прекрасна и умна. Нейното наследство е предназначено

за твоя брат. Амарин никога нѣма да я даде на чужди мѣжъ, споредъ Мойсеевия законъ. Изтича дена на даденото обещание и той ше трѣбва да получи благословенята и отъ неинѣти родители. Та, питамъ те, сине мой, кой ше остане презъ тия дни при твоята майка да се грижи за нея?

Елифазъ не отговаряше ни дума. Бѣше сбърчалъ веждитѣ си. По намръщеного му лице се четѣше негодуването и бѣше готовъ да се сваля.

Аминадавъ го изгледа тѣжко. Той предугадаше гибелта, която дебѣеше сина му и съ бащинско снисхождение продължи прощанитѣ си съвети:

— Послушай ме, сине! И азъ бѣхъ като тебе синъ на баща си и нѣжно любивъ на майка си. Баща ми ме поучаваше въ мѣдростъ и разумъ, да не пия вино до опиваче и пиянство да не съпѣкствава пладе ми, да давамъ на гладния отъ хлѣба си и на голния отъ дрехитѣ си; отъ всичко що имамъ въ изобилна да правя милостини и да не ми се свиди, когато правя милостинята, да се пазя още отъ покварена жена, защото поряди блудница, човѣкъ може да изпадне до корина хлѣбъ. Затова, сине Елифазе, пазя се отъ асъкаво блудство. Возми си жена отъ рода на бащитѣ си, а не вземай жена прелюбодейка. Та погубва многоценната душа. А не сме сине на пророци. Помни, че тѣ всички вземаха жени измежду своитѣ брати и благословени бѣха въ децата си и потомството имъ ше наследя земята.

Аминадавъ, като изрече последната дума, се вгледа въ сина си Елифазъ. На очитѣ му блѣснаха две кристални слъзи. Тѣ не можаха да се задържатъ и се търколиха по лицето му.

Вечерята бѣше привършена. Аминадавъ стана и излѣзе на двора. Той търсеше прохода да се разведи и да пропяди тежкитѣ си мисли. Съветитѣ му прозвучаха като разкъсани струни; тѣ нѣмаха отзвукъ.

Елифазъ продължаваше да упорствува и получи отъ баща си своя длѣзъ.

Още въ раннитѣ зори, докато слънцето не бѣше се показало надъ ветилскитѣ хълмове, Елифазъ, запасенъ съ наследство си, закрачи по неравния пѣкъ.

Край друма го причакахе една жена, забудена съ гъето покривало. Елифазъ протегна ржката си около плещитѣ ѝ и даматъ продължиха пѣкъ. Следъ дълги скитания, тѣ се установиха въ единъ приморски градъ. Тамъ животътъ бѣше пѣствъръ и разнообразенъ.

Елифазъ бързо се насити на своята сплѣтница и потърси други. Паритѣ му незабавно потъгнаха като изгубени корали на морското дъно.

Единъ денъ Елифазъ осмѣна безъ стотника въ джоба си. Той се намѣри самъ саминъ на улицата, изоставенъ отъ най-вѣрнитѣ си приятели. Гладъ го измѣчваше. Ни работа, ни помощъ, ни съчувствие не намираше отъ никжде. Животътъ протече за Елифазъ като мѣтенъ потокъ, който помиташе прежититѣ му радости и ги удаваше въ терзания и нѣмотия.

Вана ношъ Елифазъ лежеше край брѣга на морето. Срѣдъ смѣлчаната природа Елифазъ дочу издалече приятни звуци отъ медна арфа. И пѣсенята, и небото, и морето му се сториха като да се слѣзѣ въ едно и да си пошепнаха чудна тайна . . .

Въ тоя тържественъ мигъ самотникътъ изпадна. Той наметна торбата си на рамото, взе кривака и се запѣти за Саронската равнина. Елифазъ знаеше, че тамъ се търсѣтъ пастири за добитъца и бѣше убеденъ, че ше изкарна насѣщния си хлѣбъ като наемникъ въ дома на нѣкой земевадѣлецъ.

Но, надеждитѣ му го измамиха. Две години суша бѣше изгоряла и нивитѣ и роснитѣ ливади. Небото се бѣше заключило за тоя блаженъ край.

Елифазъ предлагаше труда си срещу нищожно

възнаграждение. И — следъ много мѣки се уговори у единъ саронски жителъ да му пасе свинетѣ. Ала оскъдницата на прехраната му се заславаше отъ денъ на денъ, докато най-после очакваше да задоволи глада си съ рожкове, що ядѣха свинетѣ. Но и тази дажба не можеше да получи.

Единъ денъ, когато Елифазъ седѣше подъ сѣнката на широколистѣтъ дѣбъ и свинетѣ тичаха по бодливата площъ, той се унесе въ мисли и паметъта му го отгаве въ бащиния му домъ. Споменитѣ се заредиха съ събѣтвачина бързина и оживиха въ въображенето на Елифазъ.

— И майка ми — изрече съ разкъсана душа Елифазъ — ме цѣлуваше и братъ ми Ахаръ ми се радваше, и моятъ роденъ баща се грижеше за мене. . . Азъ всичкитѣ оскърѣхъ подъ бащината си родизъ стрѣха, подъ която намѣрихъ животъ и щастливи дни. . . Колко наемници у баща ми иматъ въ изобилна хлѣбъ, пѣкъ азъ отъ глаадъ умирамъ! Ше стана и ше отида при баща си и ше му река: „Татко, събръшихъ противъ небото и предъ тебе. И не съмъ достоенъ да се нарека твой синъ. Направи ме като единъ отъ наемнитѣ си“ . . .

Елифазъ се разрида.

— Татко — продума Елифазъ — прости, прости. Той скрсти ржцетѣ си, дигна очитѣ си къмъ небото, падна низко до земята и сърдечно почна да се моли.

Потъ течеше по лицето му, но той продължаваше да се моли.

Елифазъ се опомни. Той стана, събра стадото свине, открѣри ги въ дома на стопанина имъ, сбогува се съ него и се запѣти за бащиния си домъ.

Гологлавъ, и босъ, и съ одрипавѣла връхна дрѣха навиваше въ предѣлитѣ на бащиното си имение. Колкото повече приближаваше родната стрѣха, все повече му се подкосваха краката.

Баща му го забеляза и ускори стѣпнитѣ си къмъ него.

— Татко — извика Елифазъ съ развълнуванъ гласъ — събръшихъ противъ небото и предъ тебе. Азъ опетнихъ твоего име и твоя родъ Аминадавовъ. Нападна ме ужасъ като буря и беда, като вихъръ. Постигна ме голѣма скръбъ. Моего упорство и безгрижие ме погубиха и новѣтѣ ми тичаха къмъ зло. Прости на твоя изгубенъ синъ.

Аминадавъ се спусна къмъ Елифазъ и го развѣдува. Той заповѣда на слугитѣ си да занесътъ най-хубавата премѣна и да обѣкажатъ Елифазъ. Далѣ нарежданя — сжшо да му сложатъ прѣстенъ на ржката, да му обуятъ обуца на новѣтѣ и да заколятъ угоно теле.

— Нека ядемъ и се веселимъ — казваше Аминадавъ. — Чедото ми се развая. Разкаянието е по-силно отъ грѣховетѣ му.

Веселеното бѣше въ своя разгаръ. Авия, майката на Елифазъ, слагаше ржцетѣ си отъ време—навреме на пията на сина си и го притискише до главата си.

Но внезапно раздизжане на слугитѣ внесе смутъ между веселитѣ. Бѣше се възряла Ахаръ, по-голѣмия синъ на Аминадавъ отъ полето. Преизпълненъ съ горчивина и тежка обида, той се противеше да влѣзѣ въ къщи. До тоя денъ той не пристѣпваше бащинитѣ си заповѣди. Тичаше по полето, работеше повече отъ ратанитѣ, трудеше се и залѣгаше отъ все сърдце. Донесе съ честностъ талантитѣ на Аминадавъ отъ Хевронъ, задоми се за Девора, създаде потомство и живѣеше въ миръ и съгласие. За аснѣщата добросъвестностъ, която проявяваше Ахаръ, той никога не бѣше получилъ отъ баща си подобно внимание.

Аминадавъ отиде право при него и го увещаваше да вземе участие въ веселбата.

Ахаръ му отговори съ болка: — На мене никога дори козле не си далъ, за да се развесели съ приятелитѣ си. А като дойде тоя ти синъ, който прахоса нмота ти съ блудници, за него закла угоеното теле. — Чедо — каза Аминадавъ — ти си винаги съ мене и всичко мое е твое. Азъ съмъ оценилъ твоята привързаностъ и справедливо съмъ те възнаградилъ. Ти ще владѣешъ цѣлия ми нмотъ като достоенъ наследникъ.

Следъ като му разказа покрътителната срѣща съ Елифазъ и синоновото му разкаяние, той се допълни: — А трѣбаше да се зарадваме и развеселимъ за това, че тоя ти братъ мъртъвъ бѣше и оживѣ, изгубенъ бѣше и се намѣри.

Аминадавъ се приближи до Ахаръ. Той го цѣлува по челото и съ бащинска нѣжностъ го поведе къмъ го стенина. Дватамата брата се прегрънаха примирени подъ бащината си родна стрѣха.

Радка Зидигъ

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

Комунистѣтѣ работятъ безъ спира: организиратъ своитѣ смутени кадри, подготвятъ фанатизирани съединения, сѣятъ клевети срещу невинитѣ и . . . даже публично защитаватъ учението на „гениитѣ Марксъ и Ленинъ“. Преди нѣколко дни само въ София, въ салонъ на „Учителската каса“ врачанскитѣ комунистѣ Анто Бояджиевъ, сега адвокатъ въ София, държа публична сказка на тема: „Време, идеи, личности“. Ясно и дръзко той защитаваше „откровението на Маркса и Ленина“ и осъждаше „умирающа капиталистически строй“. Аудиторията бѣ комунистическа. Присѣтстваха и ученици и ученици. И аплодираха на дръзкия говорителъ, когато иронизираше, че е далъ „кавалерска дума да не прави политика, а да разкрива чистата истина“.

Това става срѣдъ София, а що ли става въ малкитѣ градове и въ селата?

Да служимъ на другитѣ! Скрѣбни дни живѣемъ. Рядко пробѣдва въ живота на отбѣлната личностъ и обществото саможертва за благо на ближния. Егоизмътъ, злобата, пороцитѣ сѣ обхващали яко човѣшкитѣ души. Нѣма идеали, нѣма поривъ къмъ добро и свѣтлина, нѣма вѣра въ Бога. Наистина чуватъ се гласове: „Стреснете се! Запаяйте въ Бога и Църквата Му!“ Но . . . машинна се вслушватъ въ този тревоженъ повикъ, Болшевиството се оставя да го владчи течението, безъ да оказва съпротива. . .

Време е да се опомнимъ. Човѣкъ е самъ аидаръ на съдбинитѣ си. Отъ насъ зависи да бжде животътъ добъръ, щастливъ, свѣтъ. Истинскитѣ животъ започва отъ дълга и свързва съ саможертва за благо на ближния. Плътътъ, спасителитѣ ажъ ни е посоченъ преди стотини години отъ Исуса: да служимъ на другитѣ! Само този плътъ ще ни изведе при Бога, и ще озари душичѣтѣ ни съ отрада.

М. Н. Мариновъ—учителъ

Единъ китаецъ държи проповѣдь въ Англия. Голѣма сензация произведе въ цѣла Англия известието, че въ Англия е държалъ проповѣдь единъ китаецъ, англиканскитѣ свещеникъ Елисонъ Хсу-у, който има енория въ китайския градъ Кангъ-Си. Преди нѣколко години, подъ влиянието на англискитѣ мисионери, Хсу-у прие християнството и впоследствие стана англикански мисионеръ въ Китай. Съ своята дейностъ и красноречие той е успѣлъ да спечели повече отъ 2,000 китаецѣ. Неговата проповѣдь въ църквата въ Фолкенстери е била изслушана съ най-голѣмо внимание. Самъ Кеутенберийскитѣ епископъ е поздравилъ лично проповѣдника.

М. Зелински

СКАЗКИ И СЪБРАНИЯ.

Какво е далъ българинътъ на чуждитѣ народи. На тази тема говори писателтъ Г-нъ Ст. Чилингировъ. Ще предадемъ на кратко неговата сказка.

Нашитѣ българи мислятъ, че нѣма нищо въ тѣхъ положително и ако не се интересуватъ отъ нѣщо, то е отъ себе. Споредъ историческитѣ данни, обаче, по нравственостъ отъ българинътъ нѣма. „Бѣй Ганьо“ отъ Алеко Константиновъ нѣма отобразъ въ България. Чужденцитѣ не казватъ: това е френска работа или това е германска работа, а ние българитѣ постоянно казваме: това е българска работа. Транвайна катастрофа стане, казваме: това е българска работа. Феропланъ падне, пакъ казваме: това е българска работа, макаръ че той е строенъ въ Франция или Германия.

Всѣки народъ дири най-хубавото въ себе си. Силенъ е онзи народъ, който вѣрва въ себе си; той е достоенъ да съществува. Народитѣ искатъ да вѣрватъ въ себе си. Ние само вѣрваме по другъ плътъ. А има съ какво да се гордѣимъ.

Нека се обърнемъ къмъ миналото! Нека говорятъ фантитѣ.

Половината отъ Европа пише съ нашата азбука. Двестѣ милиона души пишатъ съ нея. Нѣкой казватъ: автори на азбуката не сѣ българи. Рускиятъ проф. Погореловъ казва: „Само българитѣ могатъ да измислятъ тази азбука“. Безъ насъ, Русия би захвърляла нѣколко вѣка. Ние и владоме Киприяна, Григорий Цамблакъ и др. До 15 вѣкъ Русия получаваше не само старобългарски ржкописи, но художници, свещеници, пѣвци отъ България. България — до падането ѝ подъ турско робство — стоеше по-високо отъ Русия. Тя даде на Русия и бележити жени си. Олга, внучка на царъ Борисъ. Тя е първата разпространителка на Христовата вѣра, за това е призната за първоапостола и светица. Това сѣмъ данини отъ руски източници. Толстой на стари години искаше да дойде туку въ България, за да остави коститѣ си.

Ние гме дали и много велики имена. Напр. *Ронсаръ*. За него спорятъ много народи. Никой отъ насъ не се интересува за него. Той е авторъ на Франскаята. Младитѣ хора вѣдвали, че цомъ се допрятъ до него ще станатъ и тѣ голѣми поети като него. Той е родоначалникъ на френската литература.

Нѣкой учени твърдятъ, че предѣлото на Наполеона Бонапартъ билъ нѣкой си „българино“.

Въ австрийската столица Виена на площада се издига величественъ паметникъ на Иоханъ фонъ Каконъ. Той билъ голѣмъ художникъ и способенъ воененъ. За него се твърди, че билъ българинътъ Иванъ Къновъ Страширковъ. Българинътъ стой въ центъръ на Виена, на най-хубавия площадъ на австрийската столица.

Италианскитѣ журналистѣ Нуриканъ въ една своя статия говори за български кварталъ и българска църква „св. Мариа“ въ Римъ.

Ние неможемъ да превземемъ Цариградъ, лигваше ни морска сила. Турцитѣ го вземеха. Но кой бѣ главниятъ организаторъ на турската флота? Това е пакъ българинътъ. Наскорю турцитѣ съ празнуватъ юбилей на многозаслужилъ Симонъ, но и той е българинъ.

Споредъ нашитѣ съжделъ, ние сме получили свободата на готово. Наистина, нѣмъ ни освободи Русия, но ние имаме революционни предпоставки. Редичата възтания,

които изникваха въ различните крайща на България, не ускориха ли нашата свобода? А главният организатор на възстановието въ Сърбия презъ 1821 год. и въ Гърция 1806 год. нали бѣха българи?

Гърцитѣ се гордѣятъ съ **Иванъ Кукузелъ** — голѣмъ пѣвецъ и композиторъ. А той е българинъ. Славата му стигнала до тамъ, че императорътъ го викалъ при себе си. Въ двореца му се подгравали. Пита ли го, съ какво се храни? Не знаеши грѣци, той отговарялъ: „Куку — зеле“ — сиречь — фасулъ и зеле. Отъ тамъ го наименовали Кукузелъ. Той е съставилъ пѣсента: „Плачѣтъ на българската майка“. Въ по-ново време презъ 18 в. грѣцкитѣ народъ се гордѣе съ Евгени Булгоросъ, сѣщенъ епископъ Херсонски. **Григори Пърлицевъ** е сждо тъй българинъ; вземалъ първа награда въ единъ конкурсъ. Ректорътъ на университетъ го нарекътъ „сѣтило въ грѣцкото знание“.

Единъ ромѣнски професоръ казва, че славянскитѣ езикъ билъ свещенъ за ромѣнитѣ. Славянскитѣ езикъ се поддръжалъ въ църквитѣ и манастиритѣ. При въвеждането на алашкия езикъ, имало вълнения противъ това нововъведение. Дали сме ние на ромѣнитѣ и единъ голѣмъ поетъ **Панайотъ Станчевъ Чернезъ**, синъ на учителъ въ Шуменско, с. Черна. Самата му майка казва, че е българка. Ромѣнитѣ не признавагъ това, но отричанитѣ имъ сж безосновни. Тѣ го смѣтатъ, като изключително даровитъ поетъ.

При сръбското възраждане е игралъ важна роль **Иванъ Райчъ**, чийто баща е отъ Видинъ. Никола Пашичъ е роденъ отъ Изворъ, Зайчарско, а баща му е роденъ отъ Изворъ, Тетевенска околина.

Ето какво сме дали на чуждитѣ народи. Нека се гордѣемъ съ хубавото, което сж направилъ нашитѣ дѣца! Нека всичко хубаво пазимъ! Всички тѣзи иена сж отъ първостепенно историческо значение; у тѣхъ е тежла българска кръвъ.

Нека поминѣ, че колкото по вече българинътъ работи за България, толкова ще бжде по-вѣчна България!

Иванъ Т. Кадийски.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ

Размѣнени телеграми. По случай рождения день на Негово Величество, между Негово Величество царъ Борисъ III и Намѣстникъ Председателя на Св. Синодъ св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ сж размѣнени следнитѣ телеграми.

Митрополитъ Неофитъ
Видинъ

Благодаря вседушено на Ваше Високопреосвещенство и на Св. Синодъ за изказанитѣ ми срдечни честитки и пожелания на рождения ми день, които приехъ съ радостъ.

Лондонъ.

Царьтъ.

София — Двореца
Негово Величество Борисъ III
царъ на българитѣ

По случай рождения день на Ваше Величество, отъ наше име и отъ име на Св. Синодъ поднасяме Ви най-срдечнитѣ честитки и привѣтствана. Вседушено молитвуваме Всевишнитѣ да благословя любимаго народенъ царъ съ крѣпко здраве и съ дълголетно, мъдро и шастливо царуване за радостъ на народа и утѣха на църквата.

Намѣстникъ-Председатель на Св. Синодъ
† Видински Неофитъ.

Размѣнени телеграми между Намѣстникъ председателя на Св. Синодъ и председателя на съюза Обществена подкрепа.

София
Председателя съюза
Обществена подкрепа
Професоръ Пашевъ

Вседушено благодаримъ за синонитѣ поздравия. Св. Синодъ радостно благославя дейността на Съюза. Църковно-народнитѣ пастири сж и ще пребдѣтатъ усърдни сътрудници въ великото дѣло за милосрдие, братослужение и народно сдѣпление. Отечески благослови на събранното.

Намѣстникъ Председатель на Св. Синодъ
† Видински Неофитъ

Намѣстникъ Предс. на Св. Синодъ
Видинъ

Второто общо събрание на съюза Обществена подкрепа изираша на Ваше Високопреосвещенство и Светия Синодъ на българската църква синонии поздравия и увѣрениа, че въ сътрудничеството съ светата родна църква ще продължи дѣлото на братослужението и на милосрдие, което винаги е намирало въ срѣтата на народнитѣ духовни пастири ревностни и предани работници.

Предс. проф. Д-ръ Пашевъ.

Врачанска епархия. Негово Високопреосвещенство св. Врачанскитѣ митрополитъ г. Пасий ржкоположи на 12. I. 1936 г. за дяконъ, а на 18. I. 1936 г. за сщеникъ въ гр. Орѣхово Крумъ Тенекджиевъ, студентъ въ Богословския факултетъ при Държавния университетъ, Новоржкоположенитѣ сщеникъ о. Крумъ е даровитъ ораторъ, енергиченъ организаторъ, явенъ и честенъ деелъ, искренъ и вѣрващъ православенъ християнинъ. Заради тѣхви му качества той бѣ избранъ — презъ изтеклата учебна година — за председателъ на Студентското християнско дружество „св. Царъ Борисъ“, а презъ тази година — за председателъ на контролната комисиа на сждото дружество.

Отецъ Крумъ се ползува съ общата и почитѣта на всички дружествени членове и студенти.

Орѣховчени се сдобиватъ съ вѣренъ, срдеченъ и деелъ духовенъ пастиръ.

Ловчанска епархия. — На 7. I. т. г. Рождество Христово, съ благословението на Н. В. Преосвещенство св. Врачанския Митрополитъ г. г. Пасий, Намѣстникъ на Оловдѣлия Ловчански Митрополитски Престолъ, св. Митрополитъ уреди елха за бѣлитѣ деца — ученици изъ гр. Ловечъ. Раздадохъ се на повече отъ 70 деца: обувки, дрехи, платове, бонбони и др.

Това мило и трогателно тържество бѣ уредено въ салона на мѣстната казарма. Присъствуваха началника на Ловешкия Гарнизонъ г. п. полковни. Йочковъ, духовенството, г. г. учителитѣ съ ученицитѣ и множество гражданъ. Следъ подходиха за случая речъ, о. Прото-сингелътъ на Митрополитаяа иеромонахъ Дамаскинъ раздаде подаржкитѣ на бѣлитѣ деца. Радостта бѣше всеобща и най-вече у децата. Изказаха се пожелания за въ бждеще подобни инициативи да бждатъ осществявани по-често.

Сливенска епархия. Православното хр. братство „Св. Иванъ Рилски“ въ гр. Царево е дало литературна забавя съ писната „Вѣрата въ Бога“. Главни уредници сж били секретарката на братството г-жа Бонка Ф. Лѣскова, прогимназиялна учителка и учителитѣ. Приходътъ отъ забаванъ е даденъ на ученичката тразеария.

Старо-Загорска епархия. Негово Високопреосвещенство Старо-Загорскитѣ Митрополитъ г. Павелъ е ржкоположилъ въ сщенически санъ:

На 4 декември 1935 год. *Константинъ* (въ мирѣ Костадинъ) *Н. п. Николчевъ*, отъ гр. Самоковъ, — за с. Чернодъбъ, Свиленградска околина; на 7 декември с. г. *Иванъ А. Поповъ*, отъ гр. Стара-Загора, — за с. Михалци, Свиленградска околина; на 8 декември с. г. *Петъръ Христовъ Пятковъ*, отъ гр. Пирдопъ, — за с. Черепово, Харманлийска околина; на 19 декември с. г. *Георги Атанасовъ Дълчевъ*, отъ с. Странско, Чирпанска околина, — за сѣщото село и на 22 декември с. г. *Борисъ* (въ мирѣ Балъо) *Бояновъ п. Балева*, отъ с. Вишовградъ, В. Търновска околина, — за енорията при храма „Св. Пророкъ Илия“ въ гр. Казанлъкъ.
И. Н.

I. У насъ.

Негово Високопреосвещенство св. Видинскій Митрополитъ Неофитъ най-сърдечно благодарни на всички свои почитатели — духовни и мирски, дружества, настоятелства и други организации, които сж го *поздравили по случай именния му день* — 3-й тогъ, и на които не е могълъ да отговори по отдалъно.

Негово Високопреосвещенство св. Пловдивскій Митрополитъ Максимъ най-сърдечно благодарни на всички свои почитатели — духовни и мирски, дружества, настоятелства и други организации, които сж го *поздравили по случай именния му день* — 3-й тогъ, и на които не е могълъ да отговори по отдалъно.

Пристигане на Доростолския и Червенски митрополитъ. На 1 т. м. пристигна въ София по служебна работа Негово Високопреосвещенство св. Доростолскій и Червенски митрополитъ г. Михаилъ, който на 7 т. м. отплатува обратно за престолния си градъ.

Величкия епископъ въ София. На 1 т. м. пристигна по служебна работа въ столицата Негово Преосвещенство св. Величкия епископъ г. Андрей, който на 8 т. м. си замани обратно за гр. Варна.

Конференцията въ Черепишки монастырь. На 30 и 31 януарий и 1 и 2 т. м. въ Черепишки монастырь се е състояла конференцията на малцитъ при Българския международен съветъ отъ Всемирния съюзъ за международно приятелство чрезъ църквѣтъ и на Студентското християнско дружество при Софийскитъ университети. Конференцията е била открита отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, председателъ на Българския национален съветъ на Всемирния съюзъ за международно приятелство чрезъ църквѣтъ. Следъ него сж говорили Негово Високопреосвещенство св. Врачанскій митрополитъ г. Паисий и протопрезвитеръ проф. Д-ръ Ст. Цанковъ.

Прочетени сж били реферати на теми: 1) Възгледи за мира и войната: а) Исторически прегледъ на възгледи на западни мислители и дейци — Проф. Вл. Алексиевъ; б) Възгледи на православни религиозни мислители

— Бор. п. Стоиленовъ; 2) Характеристика на войната отъ гледище на Вехтия заветъ — Проф. Ив. Марковски; 3) Исусъ Христосъ и апостолитъ за мира и войната — Проф. Г. Ст. Пашевъ. Първитъ въкове на Хр-то и св. Отци за войната и мира — Илия Цоневски; 4) Пацифизъмъ — Проф. протопр. Д-ръ Ст. Цанковъ; 5) Срѣдства за организиране мира: а) Християнски — Проф. протопр. Д-ръ Ст. Цанковъ; б) Свѣтски: 1) Държавни — Борисъ Недѣлевъ; 2) Обществени — Григоръ Латиновъ; Итало-Абисинския конфликтъ — Проф. протопр. Д-ръ Ст. Цанковъ.

Годишното събрание на Съюза „Обществена подкрепа“. На 1 т. м., въ Академията на Наукитъ, бѣ открито годишното събрание на Съюза „Обществена подкрепа“, който обединява и стигласува дейността на всички съюзи, дружества и православни братства, които подпомогатъ нуждаючи се надъ 18-годишна възраст.

Присъгствуваха 122 делегати, между които личета Негово Високопреосвещенство св. Доростолскій и Червенски митрополитъ г. Михаилъ, който бѣ избранъ за почетенъ председателъ, Негово Преосвещенство св. Величкия епископъ г. Андрей и повече отъ 40 духовни лица.

За управителенъ съветъ бѣха избрани: предс. — проф. д-ръ К. Пашевъ, подпредседатели: проф. Бѣлиновъ, Юлия Малинова, Архим. д-ръ К. Мариновъ, Ал. Паскалевъ и Б. Балсамалиевъ, гл. секретаръ — Анастасия Димитрова, касиеръ д-ръ Стамболиевъ, редакторъ домакинъ П. Анастасовъ, прозвѣр. съветъ: г-ца Касабова, з. полк. Д. Абрамовичъ и Евст. Гешевъ.

Правилникъ за финансовитъ ревизори. Св. Синодъ е одобрилъ Правилника за произвеждане ревизии на епархийскитъ църковни учреждения отъ ревизоритъ при епархийскитъ. Съ този правилникъ се цели да се наплатятъ финансовитъ ревизори при епархийскитъ и се оеднакви работата по финансови и счетоводенъ контролъ.

1500 години отъ превода на Св. Писание на арменски езикъ. По случай 1500 години отъ превеждането на Св. Писание на арменски езикъ, на 2 т. м., въ Военния клубъ, столичното Арменско църковно настоятелство устрои юбилейно тържество. Бѣха произнесени подходящи речи и изпълнени арменски църковни и народни пѣсни.

† Дядю Митевъ Караабовъ. На 30 януарий т. г. е починалъ въ с. Гълъбово, Ст.-Загорско дѣдо Дядю Митевъ Караабовъ, братъ на Негово Високопреосвещенство св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ.

Богъ да го прости! Въчна му память!

II. Въ чужбина

За новъ цариградски патриархъ е избранъ на 18 януарий т. г. хераклийскій митрополитъ *Вениаминъ*.

Новозбранитъ патриархъ е малазийски. Той е роденъ въ Адрамития презъ 1871 година. Свършилъ богословското училище въ близкия до Цариградъ островъ Халки. Следъ това учителствувалъ въ нѣкои малазийски градове. Въ 1899 год. преминалъ на служба въ цариградската патриаршия, въ която той биль дьяконъ и архидяконъ, я по-късно и протосингелъ, и въ които прекаралъ 13 години. Презъ 1912 год. биль избранъ за митрополитъ на о. Родосъ, следъ което се числѣлъ (очевидно само номинално) и Пловдивскій митрополитъ. Презъ 1925 год. той биль избранъ за митрополитъ Никейскій, а презъ патриархуването на Фотия II — за Хераклийскій. Известно време той биль членъ и председателъ на духовния създъ въ Фенеръ. Той биль и

дългогодишен член на патриаршеския синод, а много пъти и председател на ефорията на богословското училище на о. Халки.

Новият патриархъ билъ познатъ съ голѣмъ опитъ и църковна практика. Билъ добъръ администраторъ, свиквалъ дълбоко църковни интереси и нужди и билъ човѣкъ енергиченъ.

Изборътъ на патр. Вениамина на Цариградския престолъ стана наистина бърже (20 дни следъ смъртта на патриарха Фотия II), но не твърде леко. Изобило избранието на цариградскитъ патриарси стана все по-тежко, поради тежкия режимъ, който създава турското правителство за тази патриаршия. Турция, разбира се, вече не признава царигр. патриархъ за народенъ вождъ (а изключително само за духовенъ служителъ), макаръ въ противоположностъ на това гърцитъ изобило и по-често цариградскитъ гърци да гледатъ да запазятъ все повече гръцкия характеръ на патриаршията.

Изборътъ на царигр. патриархъ сега става по единъ новъ уставъ отъ 1923 год., изработенъ веднага следъ Лозанския договоръ (съ Турция), съ който бѣ сяснено съществуването на цариградската патриаршия, явно заплашено отъ турското правителство. Изборътъ, въ сравнение съ предишния правилникъ, е опростотворенъ и съсредоточенъ въ ржчетъ на висшата иерархия, Синода, — очевидно, за да се избягнатъ всѣкакви външни и чужди пречки и запятия въ прецедентна на избора. Но все пакъ турското правителство си е запазило правото (което имаше и преди войнитъ) да одобрява посоченитъ за патриархъ кандидати. Въ сегашния изборъ то е отхвърлило кандидататуритъ на митрополититъ Максима и Йозакма. Това създава едно затегнато положение. Имало се е опасностъ да се създадатъ вътрешни раздори и раздѣления. Въ края на краищата, съ кандидататурата на митрополитъ Вениамина билъ преодолѣни опасноститъ отъвън и отвътре.

Тежко е външното, но тежко е и вътрешното положение на цариградската патриаршия. И новоизбрания патриархъ Вениаминъ се трѣбва при твърде тежки условия да работи за твърде тежитъ и важни задачи на цариградската патриаршия. И той ще продължава да носи титлата „вселенски“, въ едно време на възраждане и засилване на отдѣлнитъ автокефални православни църкви, когато наистина се раждатъ и налагатъ вселенски задачи на православнието, въ разрешението на които, като пръвъ между равнитъ, ще трѣбва активно и мждро да участвува и цариградскитъ патриархъ.

На новия цариградски патриархъ пожелаваме успѣхъ въ полза и напредъкъ на светата вселенска православна църква.

Сръбскитъ патриархъ Варнава е говорилъ въ българската съборна църква на втория денъ на Коледа *проповядъ*, въ който се спрѣлъ и на *Ленина* и на *нѣкои социални страни на съвременния животъ*. Тая речъ е предадена и въ офиц. органъ на сръбската патриаршия („Гласникъ“, отъ 28 януарий т. г.). Говорейки за Ирода, патриархътъ казалъ: „За голѣма наша жалостъ, човѣчеството и подиръ толкова вѣкове, и до днесъ не се е освободило отъ Иродовити и отъ останалитъ непрителити на божествената наука. Въ най-ново време свѣтътъ помни *Ленина*, който съсемъ не остава назадъ отъ Ирода съ своитъ свирепства. Съ своитъ злопачени схващания за човѣка и човѣчеството въ зема, Ленинъ е настоявалъ на най-крути мѣрки, за да изкорени отъ човѣшката душа понятието за Бога и за всичко, що стои въ връзка съ религията, която, като вѣчна ценностъ, е, отъ най-древно време до сега, най-вѣрнитъ водачъ на човѣка и човѣчеството въ живота.

„Като безбожникъ, Ленинъ, както и всички ония,

които днесъ рководятъ Русия, нѣматъ нищо свято, нищо достойно въ душитъ си, ниго иматъ внимание за човѣка. Затова и създадохъ въ Русия такава бъркотия, та по тѣхна наредба бѣха избити милиони невинни деца, жени и хора. Въ тази си безадушностъ Ленинъ надмина не само Ирода, но и всички по-късни злодеити на човѣшкия родъ. Но и Лениновитъ край на живота, както знаете, е билъ трагиченъ, както и иродовитъ. Невинната кръвъ, която безмилостно е проливана, му е отмъстила. Той недѣля наредъ се е мжчилъ на смъртното легло, безъ умъ. И е загиналъ въ най-голѣми мжки“.

Патриархътъ, разглеждайки идеята за Царството Божие, взвѣстено отъ Христа, гонено отъ иродовити, като *Ленина*, или незачитано и отъ много християни, които сж християни повече само по име, казва: „Нека да се спремъ на мозиона наши богатства, на много хора, които иматъ положение, било по своя, било по чужда заслуга. Виджаме и въ нашия Българъ много и много богати хора, които гнѣватъ въ богатство, ала тѣхнитъ ближни нѣматъ отъ тѣхъ нито полза, нито любовъ, както е проповѣдалъ Христосъ. Много отъ днешнитъ богатии сж се оградили съ милиони и ги тръскатъ тамъ, дето не трѣбва. Тѣ сж глухи къмъ гласа на сирацитъ. Много отъ тѣхъ ги невиджаме въ църква. Тѣхъ на всѣкаде другаде се ги видяте, дори и по ношитъ мѣста, но не и въ църква. Дали тоя е християнскитъ пактъ, дали тоя пактъ ще ни изведе изъ грубия материализмъ и душевенъ хаосъ, въ който е изпаднало днешното човѣчество?... Господъ нашъ Исусъ Христосъ е рекълъ, да се молимъ за *катадневния хлѣбъ*. Виджте колко много има и у насъ, що е излишно... Ако човѣкъ би се освободилъ отъ своитъ пришевки, страсти и разокош, колко леко би могълъ да живѣе. Не можемъ да искаме удобенъ и охолтенъ животъ, ако искаме да носимъ въ насъ Спасителя Исуса Христоса“.

Въ Естонската православна църква неотдавна билъ *свиканъ* т. н. малкъ *съборъ*. Въ него участвували митрополититъ, като председателъ, епископитъ, синодътъ, епархийскитъ свѣтници, архиерейскитъ намѣстници, по единъ мирянитъ отъ всѣко архиерейско намѣстничество, представители на манастиритъ, профессоритъ по православно богословие въ университетата въ Тарту и представителъ на печерската духовна семинария. Съборитъ ще се занимае съ въпроситъ: издаване на служебникъ и требникъ; организуване религиозното възпитание въ училищата и еиоритъ; назначение на мисионеръ-инструкторъ; опредѣление граничитъ на епархийтъ и архиерейскитъ намѣстничества; отношение къмъ други църкви; финансови въпроси.

Починалъ е скоропостижно въ Българъ на 20. XII м. г. *професоръ протоиерей Д-ръ Теодоръ Гитовъ*, Покояникъ е русинъ и, като бежанецъ, вземаше катедрата по догматика въ Българския богословскъ факултетъ. Той е роденъ на 8. II. 1868 г. Свършилъ духовната академия въ Киевъ, дето е добилъ и докторската титла по богословие. Той е билъ доцентъ и извъреденъ професоръ при Киевската духовна академия по историята на руската църква. Презъ 1917 г. дошелъ въ Югославия, като емигрантъ, дето е билъ назначенъ за редовенъ професоръ въ Българския богословскъ факултетъ.

О. проф. Гитовъ бѣше твърде отзивчивъ къмъ съвременнитъ духовни и църковни въпроси и твърде плодотвънъ богословски и църковни писателъ.

Богъ да го прости.

Починалъ е и известниятъ гръцки богословъ професоръ Христо Андрутосъ, на 3 ноемврий м. 1935 г., въ Атина, на 70 годишна възраст, Покоя-

нияят е свършил богословските си науки във Халки и Атина, и се е специализирал във Германия. След завършване на науките си, бил е учител във Цариград, във гръцката гимназия във Галац, а във 1907 година — професор по догматика и нравствено богословие във Атинския богословски факултетъ.

Главният съчинение на Андрутосъ (което му създадох обща известност във православния свят) сж извън областта на догматиката; а отъ тѣхъ най-известни сж: 1) православната символика (1901) и 2) догматика на православната църква (1907 г.). Покойниятъ се отличаваше и съ много добро познание на философията.

Неговата догматика е преведена на ромънския езикъ. Той бѣше много отявчивъ и къмъ съвременнитѣ религиозни и църковни въпроси. Въ връзка съ това той написа монография и върху валидността на иерархията на англик. църква (Цариградъ, 1903, монографията е преведена и на английски езикъ, Лондонъ, 1909 г.), както и по проблемата за църквата и държавата (Атина, 1920 г.) Богъ да го прости.

Манифестация противъ болшевишкото гонение на църквата се състояла (отъ име на международния църковенъ съюзъ за отбрана отъ болшевизма на морална и религиозна почва) на 7 януарий т. г. въ гр. *Ротердамъ*, подъ ръководството на тамошния пасторъ д-ръ Кроуцъ. Манифестацията (споредъ както съобщава „Deutsche allgemeine Zeitung“) била посетена много добре, сжщо и отъ някои представители на дипломатията. Ораторитѣ обширно изложили болшевишката опасностъ по цѣлъ святъ Тѣ изнесли печалната картина на съвременното положение на Свѣтската Русия откъмъ религиозна страна. Тѣ картинно посочили на нечовѣшкитѣ срѣстания, съ които свѣтската Русия „ликвидирала“ съ религиознитѣ въпроси. Това предизвикало голѣмо възбуждане въ събирането, особено при описанието на осекверяването църквитѣ.

Като резултатъ отъ тази манифестация, на следния денъ билъ изпратенъ меморандумъ до секретаря на обществото на народитѣ гр. Авенюла. Въ меморандума се привеждатъ изъ пресата примѣри за борбата на болшевицитѣ противъ църквата, както и примѣра за ижченията на свещеницитѣ. Въ меморандума се казвало: До като свѣтската уния не принадлежеше къмъ обществото на народитѣ, на нашитѣ молби се отговаряше, че свѣтътъ на обществото на народитѣ не можело да се занимава съ работи, които били вънъ отъ негово ведомство. Ала сега става дума за една сила, която принадлежи на обществото на народитѣ. Сега ние се тжжимъ противъ единъ членъ на обществото на народитѣ. Да оставимъ настрана заплашението съ съзвонна революция, което и днесъ още се практикува, да отменимъ условията за работа на хората въ робство, и нека да се спремъ на областта на свободата на съвестта и на вѣрбата, която спада въ ведомството на църквата. Ние не виждаме нѣщо да се е изменило въ това отношение откакто свѣтския съюзъ влязѣ въ обществото на народитѣ.

Меморандумътъ завършва: „Ние знаемъ, че нашата жалба може да бѣде поставена на дневния редъ на съвета на обществото на народитѣ само отъ една държава, членъ на това общество. Ние се надѣваме, че между представителитѣ на държавитѣ, членове на обществото на народитѣ, ще се намѣри поне единъ, който има присърдце добрия гласъ на своята държава и който ще се занимае да говори отъ името на тѣя обезпокоенитѣ църкви“.

Д-ръ Ст. Станчевъ

Св. Синодъ на Българската църква.

Обявление № 668. На 19 февруарий т. г. въ канцеларията на Св. Синодъ ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване на предприемачъ-печатаръ отпечатването на книгата „Ръководство за изучаване законоположителнитѣ книги на Св. Писание“ въ 2000 екземпляра, около 27 печатни коли, форматъ 1/16 отъ 63/95.

Приблизителната стойностъ на предприетията възлиза на около 48,000 лева.

Търгътъ ще се открие въ 10 часа, а документитѣ ще се приематъ до 11 часа сжщия денъ.

За участие въ търга се изисква залогъ 10% отъ дефинитата стойностъ, съгласно чл. 181 отъ закона за Б. О. П.

Поемнитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ денъ, отъ 17—18 ч., въ канцеларията на Св. Синодъ. (Справка „Държавенъ вестникъ“ брой 24 отъ 3. II. 1936 година.)

гр. София, 4 февруарий 1936 година.
1—44—1 **Отъ канцеларията.**

Добринска църковно настоятелство, провадийска околия.

Обявление № 1. Обявява се, че добринската селска енория, състояща се отъ селата Добрина и Монастиръ, съ 450 къщи, е вакантна. Центърътъ на енорията отстои на 3 км. отъ гр. Провадия. Предпочитатъ се кандидати, завършили Духовна семинария. Желюущитѣ да заематъ енорията да се явятъ на опознаване съ христианитѣ и да подадатъ заявление съ документитѣ си до св. Варненска и Преславска митрополия.

с. Добрина, 20 януарий 1936 година.
1—39—1 **Отъ настоятелството.**

Объяв. Издаденото дубликатно свидетелство № 7 на Димитъръ Хр. Гълъбовъ отъ гр. София е загубено. Да се счита невалидно. Издадено му е друго.

Т. Изворъ, Тетовско, 27. I. 1936 год.
1—41—1 **Енорийски свецъ: Танчевъ**

Полатовско църк. настоятелство, Пловдивско.

Обявление № 4. Обявява се на интересующитѣ се че на единдесетия денъ отъ публикуване на настоящето, ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ експлоата, цията на десетъ къса църковни ниви, една ливада при първоначална цена:

Два къса ниви въ мѣстността „Манара пара“ отъ 11 и 15 декара — по 50 лева декара.

Четири къса ниви въ мѣстността „Бѣлъ камъкъ“ 12 декара, „Горнева ливада“ 12 декара, „Висока вада“ 10 декара и „Арнавъ къръ“ 8 декара — по 150 лв. дек.

Единъ късъ въ мѣстността „Чаиръ Гюль“ отъ 12 декара — 400 лева декаръ.

Църковенъ дворъ гарч Крчимъ 7 декара и частъ отъ гробищата 5 декара — по 100 лв. декара.

Ливада въ мѣстността „Сабалица“ отъ 12 дек. по 250 лв. декаръ.

Закона за Б. О. П. е задължителенъ. Условията могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ денъ въ канцеларията на настоятелството.

1—40—1 **Отъ настоятелството.**

Камбани

четиредеветъ църковни, училищни първокласни винаги на разположение на клиентитѣ въ фабриката на

Ст. Д. Алексиевъ и синове
ул. „Хубава Грозданка“ № 4, София (9).
Искайте офери и каталога ни безплатно.

1—45—1

Скобелевско църковно настоятелство, Борисовградско.

Обявление № 8. На 17 февруарий 1936 г. отъ 2—5 часа следъ обядъ, въ църковната канцелария, ще се произведе търгъ, за отдаване погъ наемъ за срокъ 3 години църковната пирамидарица и 6 декара и 9 ара ниви, въ скобелевско землище.

Разносити по търга сж за смѣтка на конкурента.
Гара Скобелево, 28 януарий 1936 год.
1—43—1 Председатель. Свещ. Г. Костовъ.

Бургаско църковно настоятелство при храма „Преображение Господне“, гр. Бургазъ.

Обявление № 6. Бургаското църковно настоятелство при храма „Преображение Господне“ въ гр. Бургазъ, обявява на интересувашитъ се, че на 20 февруарий 1936 г. отъ 3—4 часа следъ обядъ, въ канцеларията на Бургаското Областно Данъчно Управление ще се произведе търгъ съ явно наддаване за отдаване на наемателъ погъ наемъ етажъ отъ църковното здание на улица „Александровска“ № 32 гр. Бургазъ — надъ магазинъ на Яни А. Геранкорольска.

1. Наемния срокъ е за три години, считанъ отъ 28 февруарий 1936 г.
2. Първоначалния годишенъ наемъ е 12000 лева.
3. Залогъ за участие въ търга се внася 5% върху първоначалния годишенъ наемъ за третитъ години.
4. Всички разноси по публикация, обгверване на договора и други оказани бени по търга сж за смѣтка на наемателя.

Тържинитъ иинка сж на разположение всти при съгласенъ день въ канцеларията на настоятелството.
гр. Бургазъ, 20 януарий 1936 год.
1—42—1 **Отъ настоятелството.**

Камбани

Църковни, училищни и свѣщници първокачествени винаги въ голѣмъ изборъ въ фабриката на

Георги Д. Алексиевъ и снове
ул. „Бабиня-поляна“ № 20, — София, 9.
Искайте офери и каталога ни безплатно.
3—21—3

Гигено Махленско църковно настоятелство, Никополска околия.

Обявление № 6. На 11 день отъ публикуване настоящо въ „Църковенъ вестникъ“ ще се произведе търгъ за отдаване погъ наемъ за 3 стопански години 54,6 дек. църковни ниви въ мѣстността „Глади н връхъ“, раздѣлени на 4 парцели.

Първоначалната оценка на дек. 45 лева годишно.
Закона за Б. О. П. задължителенъ.
с. Гигенска Махала, 3. II. 1936 година.
1—48—1 **Отъ настоятелството.**

Побитъ-каменско църковно настоятелство, Разградска околия.

Обява № 7. Съобщава се на заинтересованитъ, че на 15 день отъ публикуване настоящо ще се произведе публиченъ търгъ, въ канцеларията на църковата, за отдаване на наемателъ 3 парцела църковни ниви за 2 години.
Залогъ 5%.
Законътъ за Б. О. П. задължителенъ.
2. февр. 1936 г.
1—49—1 **Отъ настоятелството.**

Известие.

Приятенъ дългъ ни е да съобщимъ на почетаемата ни клиентела, че отъ 1 февруарий т. г. се премѣстиме отъ площадъ „Св. Недѣля“ № 11 на ул. „Алабинска“ № 36 — срещу новата сѣдебна палата, телефонъ № 77-66, където открихме: **църковно художествено ателие—изложба за иконописъ и пълна църковна украса.** Въ изложбата винаги ще намерите всѣкви видове св. икони, хоругви, плащници, заалпрестолни разпятия съ предтоящитъ, свѣтли прозрачни икони, троелници, всѣкви видове религиозни картини и отъ другъ характеръ художествени работи и пр. пр.
Моля, посетете изложбата ни и изискайте устно или писмено цени и условия.

Примаятъ се поръчки по специални размѣри отъ горе упоменатитъ икони и др. и се предприематъ цѣли украси на храмове и пр. при най-износни цени и условия.
3—37—3 **Апостолъ Христовъ и снове**

Обявление № 1. Градищенската енория, Севлиевоко отъ 232 кжди, е вакантна. Желаящитъ да я заематъ, да се явятъ на опознаване.
1—46—1 **Отъ църк. настоятелство.**

Обявление № 3. М. Вършецката енория, Севлиевоко, отъ 280 кжди, е вакантна. Желаящитъ да я заематъ да се явятъ на опознаване.
1—47—1 **Отъ църк. настоятелство.**

КАМБАНИ

църковни и училищни

за изработване на нови, преливане на спукани на самото мѣсто, за публични часовници, на цени конкурентни, отнасятъ се до прочутия и единственъ техникъ-камбаноларъ **Димитъръ М. Алексиевъ**
ул. „Татарли“ № 65 — София.
1—32—1

Редакторъ: Проф. Д. В. Дулгеровъ.

Печатница С. М. Стайковъ — София